

Når hunden gør af skyggen

Af: Andreas Grosbøll, folketingskandidat for SF Bornholm

Vi nærmer os et jubilæum: Til næste år er det 40 år siden, at Poul Schlüter kaldte til opgør med regler og love. Dengang ønskede Poul Schlüter-regeringen at forenkle den offentlige sektor med det såkaldte moderniseringsprogram. Siden dengang har det været en dagsorden for samtlige regeringer, uden at aftrykkene er voldsomme, kan man nok sige uden at fornærme nogen

Vores nuværende statsminister har også for nyligt erklæret, at der skal ryddes op i beskæftigelsessystemet. Det er også nærmest en tilståelsessag, at de kommunale jobcentre er epicentre for et rigtigt regel-system og styringsformater. Jeg skal gerne selv indrømme det: De er svære at elske og nemme at lave sjov med. Kender vi ikke alle en person, der har været underlagt et kontrol-regime af en anden verden, fordi de var syge eller ledige en periode.

Så der er helt utvivlsomt noget galt, og det er oplagt at pege på Jobcentrene og sige: "Hvad er det, I ikke forstår!" Men jeg er bange for, at vi politikere er kommet til at stirre os blinde på symptomet. Sagen er, at ja; der er et bureaukratisk regime af rang i forhold til ledige og sygemeldte i det her land. Men det samme regime er på samme vis lagt ned over landets kommuner og jobcentre. Det er nemlig ikke jobcentrene selv, der har fundet på de regler, som de administrerer efter.

Der er nemlig udfærdiget mængder af love, der sætter mål for antallet af samtaler, antal ajourføringer af CV'er, og hvor man har etableret et målesystem over for kommunerne for at sikre rettidighed i samtaler og tilbud, uden øje for hvad der virker og ikke virker. Der er opbygget et system af statslige styrelser og et kontrol-embedsværk, der skal måle og veje ledige, sygemeldte - og ikke mindst Jobcentrenes egen indsats. Og for at det ikke er nok, ansætter man eksterne revisorer, der tjener kassen på at lave kontrol. I stedet for at understøtte et system, der bygger på tillid, faglighed, og hvad der giver mening for borgerne.

Der er ikke rigtig meget andet at gøre for kommunerne og jobcentrene end at fokusere på proceskravene og afsætte medarbejderressourcer til at udføre dette 'kontrolregime' og til at imødegå og svare på de mange kontrol-foranstaltninger, hvor der skal følges op og afrapporteres til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (STAR), eksterne revisioner for blot lige at nævne et par.

Så det er helt oplagt, at der både kan og skal gøres noget ved beskæftigelsesområdet for at tage livtag med den omfangsrige bureaukratisering. Men man skal simpelthen lade være med at pege på kommunerne og jobcentrene og i stedet fra Folketingets side påtage sit ansvar for den rigide og omfattende regulering. Der foregår skyggeboksning på stedet lige nu, og det hæmmer løsningen af det reelle problem; at vi har folketingspolitikere, der har detailreguleret og har skabt et monster.

Vi kan snildt finde besparelser her, men i min optik vil det komme af, at vi skal reducere antallet af statslige medarbejdere og en forventning om, at flere borgere hurtigere vil kunne komme i job og uddannelse eller få anden hjælp, når tiden ikke skal bruges på kontrol og anden bureaukrati.

Så jeg er altså helt enig; der skal ryddes op, og vi vil formodentligt kunne frisættes mange ressourcer, når vi får de kompetente medarbejdere i kommuner og Jobcentre til at bruge deres tid på at hjælpe borgerne i job, uddannelse eller anden forsørgelse, og virksomhederne til at finde deres næste medarbejder. Tillid til medarbejderne vil med sikkerhed betyde, at vi skal bruge færre ressourcer, samtidig med at vi får mere tilfredse borgere og virksomheder.

Det første, vi må gøre, er dog at se på problemet i stedet for symptomet.